

ת"פ (חיפה) 52057-08-20 - מדינת ישראל נ' פלוני ע"י

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 52057-08-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פלוני ע"י ב"כ עוה"ד ערן צלניקר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות (בת זוג) ותקיפה שגרמה חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (בת זוג), ברם ביקש כי יתקבל בעניינו תסקיר, שיבחן, בית היתר, את ביטול הרשעתו בדין. אקדים ואומר כי לאחר בחינת מכלול הנתונים בתיק דנן, לא מצאתי לבטל את הרשעתו של הנאשם, ברם אני סבורה כי יש לגזור את עונשו בתחתית מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירות.

אבל, ראשון ראשון ואחרון אחרון.

כתב האישום המתוקן

1. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 1.7.20, סמוך לשעה 12:00, על רקע ויכוח שהתגלע בין הנאשם ובין זוגתו אז, הגב' *** (להלן: "המתלוננת"), בביתם, בעוד המתלוננת אוחזת את בנם המשותף בן 3 השבועות, תקף אותה הנאשם בכך שהיכה בידה וסטר בפניה, כך שנגרמו לה חבלות בדמות סימנים כחולים ביד ומתחת לאזור הכתף. עוד עולה מעובדות כתב האישום כי בחודש ספטמבר 2019, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בביתם, בכך שהיכה בידי בגופה.

תסקירי המבחן

בעניינו של הנאשם התקבלו 3 תסקירים.

2. **התסקיר מיום 18.6.23** מלמד כי הנאשם בן 28, גרוש ואב לילד בן 3, סיים 12 שנות לימוד בארץ מוצאו (ארה"ב) ובגיל 18 עלה ארצה בגפו, השתלב בישיבה, התגייס לצבא והשלים שירות צבאי מלא כצלף ובנאי בחטיבת גולני. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם השתלב בעבודה כבר בגיל צעיר, שימש במשך 8 שנים מדריך במחנות קיץ כקורא בתורה ומלווה נערים לטקסי בר מצווה, ברם עבודתו הופסקה על רקע ההליכים דנן ומאז שנת 2020 הוא עובד כיועץ משכנתאות עצמאי.

בהתייחס לביצוע העבירות, הנאשם הודה בביצוען, נטל אחריות על מעשיו ומסר כי ברקע להן קשיים בתקשורת עם המתלוננת, קשיים כלכליים וחוסר אמון ביניהם. עוד מסר כי ביום האירוע, ויכוח שהתנהל בינו ובין המתלוננת בנושא הקשיים הכלכליים שלהם התדרדר עד לנקיטת אלימות מצדו, ברם טען כי התנהגות זו אינה מאפיינת אותו, הביע תחושת כישלון על שאיבד שליטה עצמית ומסר כי בשנתיים האחרונות הוא השתלב בהליך טיפולי רגשי, במטרה להפחית עומס ולחץ, ברם הפסיק את הטיפול, על רקע מצוקה כלכלית. הנאשם ביטא אמפטיה מסוימת כלפי המתלוננת והצליח להתחבר לסבלה, אולם דבריו אופיינו בנטייה להתרכז בעצמו והנאשם אישר כי הוא נוטה להתרכז בצרכיו וברצונותיו, ללא יכולת מספקת לתת מקום לצרכים של אחרים. הנאשם הוסיף ומסר כי מאז יום האירוע דנן קיים נתק בינו ובין המתלוננת, עניינם נדון בבית המשפט לענייני משפחה והוא מקיים קשר עם בנו אחת לשבועיים ומשלם מזונות באופן קבוע.

המטפל הרגשי של הנאשם מסר לשירות המבחן כי הוא טיפל בנאשם במשך שנתיים, שבמהלכן עלו קשייו של הנאשם ליתן אמון באחר והחרדה שלו מקשר. המטפל התרשם כי הנאשם נעדר דפוסי אלימות מושרשים, ברם בעתות משבר הוא עלול לבטא תוקפנות, לצד עמדות שמתאפיינות בקורבנות, בהעדר חיבור רגשי ונטייתו להתשה ובדיקת גבולות. על רקע האמור, המטפל העריך כי הנאשם זקוק לליווי טיפולי והדרכה.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם יכולות גבוהות וסל ערכים נורמטיבי, ברם הוא בעל אישיות מורכבת, מתקשה לתת אמון באחרים, מחזיק בעמדות נוקשות, ובעל יכולת התשה של בן שיחו. עוד עלה רושם כי כאשר הנאשם חש תסכול או כי הוא אינו מובן, הוא עלול להתנהג באופן אימפולסיבי ותוקפני, מבלי יכולת לראות את הצרכים והמצוקה של האחר.

על רקע האמור, שירות המבחן הפנה את הנאשם ליחידה למניעת אלימות במשפחה וביקש לדחות את הדיון בעניינו, כדי לבחון את השתלבותו בהליך הטיפול וכדי לנסות ליצור קשר עם המתלוננת.

3. **בתסקיר המשלים מיום 24.12.23** דווח כי במהלך תקופת הדחייה הגיע הנאשם לכל המפגשים הקבוצתיים ביחידה למניעת אלימות והצליח להשתתף בקבוצה באופן פעיל.

הנאשם מצדו מסר כי הוא חש סיפוק מההליך הטיפולי ומצליח לפתח מודעות כלפי דפוסי התנהגותו ולהרחיב את ארגז הכלים שלו. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם עדיין מתקשה לתת מקום

לפגיעה במתלוננת.

בפגישה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת, מסרה האחרונה כי הכירה את הנאשם באמצעות חברים וכי הם התארכו תוך 3 חודשים, נוכח לחץ שהנאשם הפעיל עליה להתחתן, חרף חששה, שכן כבר אז הנאשם נקט כלפיה אלימות רגשית וכלכלית. לאחר החתונה, החלה לסבול גם מאלימות פיזית, מילולית ומינית ובעקבות האירועים שחוותה בקשר הזוגי, היא פנתה להליך טיפולי פרטני, למדה הגנה עצמית ואף קיבלה לחצן מצוקה. עוד מסרה כי במהלך הנישואים היא והנאשם עברו דירות רבות, עקב תלונות השכנים על אלימות בביתם, ברם היא הכחישה את האלימות בפני קרובי משפחה וסירבה להתלונן נגדו. המתלוננת מסרה כי בהדרגה הנאשם שלט באופן מוחלט בכל היבט של חייה ואיים עליה שאם תתגרש ממנו, יכפיש את שמה. לדבריה, רק באירוע האחרון, כשחששה לשלומה של בנם, הבינה שהיא חייבת להיחלץ מהזוגיות. המתלוננת תיארה חשש משמעותי לחייה, גם בעת הנוכחית, על אף שאישרה שהנאשם לא מנסה ליצור עמה קשר מאז שהתגרשו.

על רקע האמור, ולאור תסקירים שהתקבלו משירות הרווחה במקום מגוריה של המתלוננת, במסגרת ההליך בבית המשפט לענייני משפחה (מחמת צנעת הפרט לא אפרטם), שירות המבחן ביקש לדחות את הדיון פעם נוספת, כדי לבחון את דרכי הטיפול המתאימות לו.

4. בתסקיר מיום 2.4.24 דווח כי הנאשם אמנם סיים את הטיפול הקבוצתי (12 מפגשים) ביחידה למניעת אלימות בחיפה, ברם למרות שהיה משתתף פעיל בקבוצה ביחס לתכנים הקשורים לוויסות רגשי, לא נגע בתכנים הקשורים לזוגיות ולאירועי האלימות. עוד דווח כי בחודש מרץ 2024 הנאשם שולב בטיפול פרטני ביחידה, שנמצא בראשיתו ועל רקע האמור, הפסיק את הטיפול הפרטני שקיבל ביוזמתו.

המטפל הפרטני של הנאשם מסר כי הטיפול בנאשם נמשך 3 שנים לסירוגין והסתיים לאחרונה, נוכח הפנייתו לטיפול ביחידה לאלימות במשפחה. עוד מסר כי התרשם שהנאשם מאופיין בנוקשות חשיבתית, בעל הגנות רבות, מתקשה ליצור קשר מבוסס אמון ופתיחות, ברם. יכול להיתרם מקשר טיפולי, תוך קיום שיח קונקרטי.

הנאשם מצדו מסר לשירות המבחן כי הוא ממשיך לעבוד כעצמאי בתחום ייעוץ משכנתאות, ביטא העדר אמון בגורמי הטיפול שאמונים על חידוש הקשר עם בנו ומסר כי הוא מתקשה לקבל את המלצותיהם וכי המערכת המשפטית אינה מכירה בצרכיו. בהתייחס להליך הטיפולי, הנאשם מסר כי הוא תרם ליכולתו להיות שקול ומווסת, שיפר את היכולות החברתיות שלו וכי בעקבותיו הוא הצליח להדק את הקשרים המשפחתיים שלו.

שירות המבחן ציין כי השיח עם הנאשם אופיין באמירות מופשטות ופילוסופיות וכי ניכר שהוא מחזיק

בעמדות פטריארכליות בנוגע לקשר הזוגי ומתקשה להביע חמלה ואמפטיה כלפי המתלוננת והטראומה שנגרמה לה בגין מעשיו.

בשיחה ששירות המבחן קיים עם המתלוננת, מסרה האחרונה כי היא עושה מאמצים לנהל אורח חיים יציב ואף הצליחה להשתלב בעולם התעסוקה, ברם עדיין מצויה בהליך טיפולי אינטנסיבי. עוד מסרה כי מזה שנתיים וחצי אין בינה ובין הנאשם קשר ולאחרונה הנאשם אף הודיע כי הוא אינו מתכוון לשתף פעולה עם פגישות במרכז הקשר. עם זאת, המתלוננת מסרה כי גם היום היא חשה פחד מהנאשם ומתכננת צעדיה בקפידה, כדי לחוש מוגנת.

שירות המבחן התרשם שחלה תזוזה מסוימת בעמדת הנאשם בנוגע לחלקו במערכת היחסים עם המתלוננת וכי הוא בעל יכולת להיתרם מהליך זה ובעל מוטיבציה ורצון לבחון את דפוסיו.

על רקע האמור, שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת. בהתייחס לשאלת ההרשעה, לנוכח עמדה שמפחיתה מחומרת מעשיו ואי קבלת אחריות מלאה על המעשים המיוחסים לו, שירות המבחן לא בא בהמלצה להימנע מהרשעה.

תמצית טיעוני הצדדים והראיות, הן לעניין ההרשעה והן לעניין העונש

5. **המתלוננת העידה** כי הגם שעברו ארבע שנים מאז האירוע הנדון, היא עודנה חיה בפחד ועוברת שיקום. עוד העידה כי מאז האירוע הנדון הקשר ביניהם נותק וכי הנאשם לאינו משתף פעולה עם מרכז הקשר, בוחר שלא להגיע למפגשים ולא ראה את בנו מעל שנה. בסיום עדותה, המתלוננת אמרה שלדעתה "מגיע לו [לנאשם] כלא, כי הוא לא יבין אחרת" (עמ' 15 לפרוט' בש' 20-2).

6. **ב"כ המאשימה** הפנתה בטיעוניה הכתובים לעובדות כתב האישום המתוקן וטענה כי במעשיו הנאשם פגע בערכים המוגנים שעניינם שמירה על חיי אדם, על שלמות גופו ועל כבודו, לצד שמירה על שלומה של המתלוננת ותחושת בטחונה. עוד הפנתה לפסיקה, כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת וטענה כי המתחם ההולם את נסיבות התיק דנן נע בין 6-12 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקירים שהתקבלו בעניינו של הנאשם וביקשה שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן, חרף הודאת הנאשם והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, אלא להשית עליו מאסר ברף התחתון של המתחם שהציעה, מאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי למתלוננת.

בטיעוניה בעל פה ב"כ המאשימה הגישה תמונה (ת/1), כדי ללמד על החבלה שנגרמה למתלוננת, הפנתה לעדות המתלוננת לעניין העונש וחזרה על עתירתה העונשית.

7. **ב"כ הנאשם** לא הקל ראש בחומרת האירועים, ברם טען שאין מדובר במדרג חומרה גבוה, הפנה

לפסיקה, כדי ללמד שגם במקרים חמורים יותר, כשלא הוכח נזק קונקרטי, בתי משפט נמנעו מהרשעת נאשמים, טען כי הגם שנושא ייעוץ המשכנתאות טרם הוסדר בחוק, בטיטות הצעת חוק בנושא נכלל סעיף שמתיר לרשם לא לרשום יועץ משכנתאות בפנקס, אם לאותו יועץ יש הרשעה והוסיף שיש בכך כדי ללמד על נזק שייגרם לנאשם אם יורשע. ב"כ הנאשם הדגיש את התיקונים בכתב האישום, את חלוף הזמן מאז האירועים ואת העובדה כי מאז האירוע בני הזוג התגרשו ואינם בקשר עוד. עוד טען כי הנאשם נוטל אחריות מלאה, מבין את הפסול בהתנהגותו, מסביר את המורכבות שעמדה ברקע למעשים והיום מעייניו נתונים לקשר עם בנו ויש בלבו על המתלוננת, שמנסה לנתק בין השניים. ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי הנאשם הגיע ממשפחה חרדית בברוקלין, עלה ארצה בגפו לאחר שהוריו התגרשו, למד בישיבה, התגייס כלוחם בסיירת גולני, שירת שירות מלא ועשה למעלה מ-250 ימי מילואים במהלך 8 החודשים האחרונים והיום מנסה לחזור למסלול חיים רגיל, למרות שהוטל עליו צו שיקום כלכלי, במסגרת בקשת המתלוננת לכתובה. עוד ציין כי הנאשם פנה לטיפול הרבה לפני ששירות המבחן נכנס לתמונה ומאז הוא מטופל עד היום. לאור האמור, ב"כ הנאשם ביקש להימנע מהרשעת הנאשם, לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהטלת פיצוי.

8. **הנאשם** אמר שעבר שנה לא פשוטה והמלחמה הקשתה עליו, הוא מרגיש שצריך להתחיל מחדש, יש בחייו שלושה עוגנים - בנו, העסק שלו והטיפול שבו הוא נוטל חלק והוא מבקש שבית המשפט יסייע לו להיאחז בהם.

שאלת הרשעת הנאשם

9.
הלכה פסוקה היא כי משום שהוצעה שלעבירה יש להרשיע את הנאשם ואילו רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין סביר לבין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה ובין חומרת העבירה, יפטור בית המשפט את הנאשם מהרשעה (רע"פ 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** (28.8.85)). נקבע בפסיקה כי ההכרעה במקרים אלה תיעשה בהתאם למבחנים שנקבעו בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97) (להלן: "**הלכת כתב**") שלפיהם, ראשית יש לבחון האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים ושנית, יש לבחון אם הרשעת הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו (עוד ראו מן השנים האחרונות - רע"פ 9042/17 **היאם עאבד נ' מדינת ישראל** (27.12.17); רע"פ 841/20 **אלדין נ' מדינת ישראל**, בפסקה 8 (4.2.2020); רע"פ 6496/20 **ורבר נ' מדינת ישראל** (21.9.20) בפסקה 10; ע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.21) ורע"פ 4214/22 **עדן יצחק נ' מדינת ישראל** (7.7.22)).

10. **בענייננו**, לאחר שבחנתי את מכלול הנתונים והשיקולים בתיק דנן בראי המבחנים שנקבעו בפסיקה, באתי לכלל מסקנה כי המקרה דנן אינו נכלל בגדר אותם מקרים חריגים שבהם ניתן להימנע מהרשעה. אנמק.

אשר לחומרת העבירה - אכן, ככלל, עבירות של אלימות במשפחה מאפשרות, בנסיבות מסוימות,

להימנע מהרשעה. עם זאת, עיון בפסיקה מעלה כי כאשר מדובר בעבירות של אלימות במשפחה, הכף נוטה לעבר הרשעה. כך למשל, ברע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.21) דובר בנאשם שתקף את גרושתו בכך שאחז בצווארה, חנק אותה, נעל את דלת הבית מבפנים וכופף את ידה השמאלית תוך שהוא מאיים עליה. בית משפט השלום נמנע מהרשעת הנאשם, לאחר ששקל את העובדה כי דובר באירוע חד פעמי, שאירע כשבני הזוג נפרדו זה מכבר; את עמדת המתלוננת, שתיארה את הנאשם כ"אדם טוב ואב מסור הקשור מאוד לילדיו"; את מדיניות הענישה הנוהגת; ואת התרשמות שירות המבחן כי הנאשם מגלה מחויבות גבוהה לטיפול וכי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורו. המדינה ערערה על אי ההרשעה, בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, הרשיע את הנאשם ובר"ע שהגיש הנאשם על הרשעתו נדחתה, תוך שנקבע כי פגיעה בעתידו המקצועי של הנאשם היא תוצאה ישירה מהוכחת אשמתו בהליך הפלילי וכי תופעת האלימות במשפחה, שפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל ובקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, כדי להביא למיגורה.

ברע"פ 6002/22 **אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל** (19.9.22) דובר בנאשם שבתגובה לבקשת אשתו שלא יצעק, צבט אותה בצווארה בחוזקה, בעודה מחזיקה את בתם התינוקת ורק כשהחלה לבכות, שחרר את אחיזתו. בהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת בכך שאחז בידה, סובב אותה אל מאחורי גופה, והורה לה לצאת מהדירה. בית משפט השלום הרשיע את הנאשם, בדחתו את המלצת שירות המבחן להטיל עליו צו מבחן ולהימנע מהרשעה והשית עליו מאסר מותנה. הנאשם ערער על הרשעתו, ברם בית המשפט המחוזי דחה את הערעור ובר"ע שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה אף היא, תוך שנקבע: **"אמנם, מעשי המבקש אינם ברף הגבוה של החומרה בתוך גדר סעיף האישום, אך קביעה כי העבירה בה הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים, זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנוהג"**.

אשר לנזק הקונקרטי - בענייננו, כל שהנאשם סיפק הוא תרחיש תיאורטי שלפיו הרשעה עלולה לגרום לו נזק כלשהו בעתיד במסגרת עיסוקו כיועץ משכנתאות פרטי, ככל שתחום זה יוסדר בחקיקה.

בפסיקה נקבע כי אין להסתפק בתרחיש תיאורטי שלפיו הרשעה עלולה לגרום לנאשם נזק כלשהו בעתיד, אלא יש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי שצפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה, תוך הצגת תשתית ראייתית מתאימה. עוד נקבע כי מקום שבו הרשעת נאשם בעבירה פלילית עלולה למנוע את עיסוקו במקצוע מסוים, ככלל ראוי כי בית המשפט ימנע מלעסוק בכך וייתיר את הסוגיה לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים (ראו לעניין זה רע"פ 6117/23 **נוה נ' מדינת ישראל** (2.5.24); רע"פ 3224/19 **אביב נ' מדינת ישראל** (28.5.19); רע"פ 5478/19 **לוי נ' מדינת ישראל** (25.8.19); רע"פ 5006/24 **מיכאל כהן שדה נ' מדינת ישראל** (15.7.24), בפסקה 21).

לדידי, אין בהבעת החשש התיאורטי די כדי לנקוט בצעד החריג של הימנעות מהרשעה. בהנחה שהאירוע דן אכן מהווה מעידה חד פעמית בחייו של הנאשם, ומשאין מדובר בעבירות שקשורות

בעבודתו של הנאשם בקשר ישיר, אין זה מן הנמנע שהגורמים הרלבנטיים ימצאו לאפשר לו להמשיך בעבודתו בעתיד, חרף הרשעתו בתיק דנן, ככל שהשאלה תעלה על הפרק ותידרש להכרעה. יתרה מזאת, אף אם אכן יוגבל הנאשם מבחינה תעסוקתית בעתיד, הרי שנוכח טיב מעשיו, סבורה אני כי מדובר בפגיעה שהיא תוצאה סבירה והולמת בנסיבות העניין ואינה מצדיקה הימנעות מהרשעה.

פסקי הדין שאליהם הפנה ב"כ הנאשם עסקו בנסיבות שבהן נמצא כי הרשעה תגרום לנאשמים נזק קונקרטי, שלא כבמקרה דנן, או במקרים שבהם נמצא כי הימנעות מהרשעה לא תפגע באינטרס הציבורי. לא למותר לציין שבכל אותם מקרים שירות המבחן המליץ להימנע מהרשת הנאשמים, בשונה מענייננו.

11. בהתחשב בכל שפורט בפרק זה, הריני דוחה את בקשה הנאשם להימנע מהרשעתו בדין. יתר הנימוקים שעמדו בבסיס הבקשה - נטילת האחריות, העדר עבר פלילי, חלוף הזמן מאז האירועים ונסיבותיו האישיות של הנאשם - יקבלו ביטוי בקביעת עונשו של הנאשם בגדר מתחם העונש ההולם.

מתחם העונש ההולם

12. אשר לחומרת העבירה ולפגיעה בערכים המוגנים - עבירות אלימות לסוגיהן פוגעות בזכותו של כל אדם לשמירה על ביטחונו האישי, על גופו, על שלוות נפשו ועל חירות פעולתו של הפרט (ראו רע"פ 10822/08 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.09); ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07)). מידת הפגיעה בערכים המוגנים עולה כשמדובר בעבירות שנעברות כלפי בן משפחה בכלל וכלפי בת זוג בפרט, שכן הן מונעות את תחושת הביטחון האישי דווקא בביתה, שבימים כתיקונם אמור לשמש מבצרה. משום כך נפסק כי עבירות האלימות כנגד בנות זוג הפכו זה מכבר לרעה חולה שבתי המשפט מצווים להיאבק בה (ראו רע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.13); רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.03.19); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.01.21); רע"פ 5608/23 יעקב דדון נ' מדינת ישראל (27.7.23)).

13. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - עיון בפסיקה מלמד כי בעבירות אלימות, מנעד העונשים רחב ותלוי נסיבות. כך, ניתן משקל לאופי האלימות, לשאלה אם התקיפה בוצעה באמצעות חפץ אם לאו, לאופי וחומרת החבלות שנגרמו כתוצאה מהמעשים, להיות האירוע מתוכנן/ספונטני, לחלקו של המתלונן באירוע וכיוצ"ב. אביא להלן מספר דוגמאות שניתן להקיש מהן לענייננו, בשינויים המחויבים.

רע"פ 5080/20 אביגל בן דוד נ' מדינת ישראל (27.7.20) דובר בנאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של איומים ובעבירה של תקיפת בת-זוג - אחיזה בידה במטרה להוציאה מהבית. האיומים הושמעו על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו. בית משפט השלום קבע מתחם שנע בין תקופת מאסר קצרה ובין שנת מאסר וגזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות. הנאשם ערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, ברם בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על כל חלקיו ובר"ע שהוגשה לבית המשפט העליון, נדחתה אף היא.

בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 49459-01-22 **מדינת ישראל נ' רוזן** (9.3.22) דובר בנאשם שבמהלך ויכוח בינו ובין בת זוגו, תקף את בת הזוג בכך שאחז בחוזקה בצווארה, חנק אותה והיא התקשתה לנשום. בהמשך, לאחר שהמתלוננת ארזה את בגדיו בתיק והניחה אותו בסמוך לדלת הבית, הנאשם לקח את התיק, דחף אותה ויצא מהבית. בית משפט השלום קבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין שנת מאסר בפועל וגזר על הנאשם 24 ימי מאסר (כאורך תקופת מעצרו), לצד עונשים נלווים. המדינה ערערה על קולת העונש, ברם בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, בין היתר, נוכח מאמצי השיקום שעשה הנאשם.

בעפ"ג (מחוזי חיפה) 31557-08-22 **מרה נ' מדינת ישראל** (20.10.22) דובר בנאשם שעל רקע סירובה של המתלוננת לקיים עמו יחסי אישות, אחז בידה והכה בפניה, בראשה ובאוזנה הימנית באמצעות ידו. המתלוננת זעקה לעזרה, או אז כיסה הנאשם בידו את פיה, דחף אותה לעבר הקיר ואיים כי "יראה לה מה זה אם תספר למישהו על מעשיו". בית משפט השלום קבע מתחם שנע בין מאסר מותנה ובין 12 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 3 חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעור הנאשם על חומרת העונש נדחה.

בת"פ (חיפה) 18827-06-22 **מדינת ישראל נ' מנסור** (ניתן על ידי ביום 29.9.24) דובר בנאשם שעל רקע ויכוח עם המתלוננת, הטיח בה שהיא מדברת עם גברים, צעק עליה שהיא אינה טהורה ואיים עליה כי יפגע בשמה הטוב ויספר להוריה שהיא בוגדת בו. באותן נסיבות, המתלוננת לקחה את הטלפון הנייד של הנאשם מידי, יצאה מהבית בריצה, והנאשם רדף אחריה, תפס את ידה, נשך אותה ואיים עליה שתשלם על זה ביוקר. כתוצאה מהמעשה נגרמו למתלוננת סימני נשיכה בזרוע. קבעתי מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין מספר חודשי מאסר בודדים והטלתי על הנאשם מאסר על תנאי והתחייבות להימנע מעבירה. לא הוגש ערעור על גזר הדין.

בת"פ 33449-10-22 **מדינת ישראל נ' ביאדי** (ניתן על ידי ביום 14.1.24) דובר בנאשם שתקף את אשתו על רקע ויכוח, בכך שמשך בשערות ראשה וחבט בידיו בגופה, לעיני 4 בנותיהם הקטניות, וגרם למתלוננת המטומה במצח ושריטות בזרוע. קבעתי מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין מספר חודשי מאסר בודדים וגזרתי על הנאשם מאסר על תנאי והתחייבות להימנע מעבירה. לא הוגש ערעור על גזר הדין.

בת"פ 32779-06-21 **מדינת ישראל נ' חלבי** (ניתן על ידי ביום 23.12.21) דובר בנאשם שתקף את אשתו ואיים עליה בשתי הזדמנויות שונות. באירוע הרלבנטי לענייננו, על רקע ויכוח בין השניים, תקף הנאשם את המתלוננת בעודה מחזיקה את בנם הקטין על הידיים, בכך שמשך בשערותיה בידו האחת והכה אותה בראשה מספר פעמים בידו האחרת. בגין אירוע זה נקבע מתחם שנע בין מאסר על תנאי ובין 10 חודשי מאסר בפועל (בסופו של יום הוטלו על הנאשם, בגין שני האירועים, 6 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים).

פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה אינם יכולים ללמד לענייננו, שכן נסיבותיהם חמורות בהרבה. כך

למשל, ברע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.6.16) הנאשם ליפף את שערות ראשה של אשתו בידו, הרים וגרר אותה מהמיטה, לחץ על צווארה באמצעות אגודלו ואמתו, החזיק אותה באוויר והטיח אותה לרצפה; ברע"פ 977/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.2.16) דובר באירוע מתמשך, שבו הנאשם ניפץ את הטלפון של זוגתו על קיר הבית, היכה בפניה, משך בשערה והפילה ארצה. בהמשך, כשהמתלוננת נמלטה לחדר הילדים וסגרה את הדלת, הנאשם היכה בדלת באמצעות כלי עבודה, בעוד המתלוננת ושלושת ילדיהם הקטינים נמצאים בחדר, ואיים שאם המתלוננת לא תפתח את הדלת, הוא יסב נזקים לדירה. בזאת לא תם האירוע. הנאשם גרם נזק לדלת הכניסה של הדירה, עקר חלון ממקומו והיכה את המתלוננת בידו. ברי כי בענייננו שונים פני הדברים. בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 65134-11-21 מדינת ישראל נ' אדהם אלהוזייל (14.4.22) דובר בנאשם שתקף את אשתו באותו יום בשתי הזדמנויות שונות. באחת הוא הכה אותה במכות אגרופ, בעט בה ברגליו בידה וברגלה וגרם לה לחבלות בדמות שטפי דם בזרועה השמאלית ובשניה הוא חנק אותה בצווארה, היכה אותה ברגליה, וגרם לה לחבלות של ממש בדמות שריטות. במועד נוסף, מספר חודשים קודם לכן, סטר לה והיכה אותה במכות אגרופ.

14. אשר לנסיבות ביצוע העבירות - נתתי דעתי לכך שאין מדובר באירוע חד פעמי, אלא באלימות חוזרת שננקטה כלפי המתלוננת, בפער זמנים של כ-10 חודשים. האחרון מבין האירועים אירע שעה שהמתלוננת החזיקה את הבן המשותף לה ולנאשם, בן 3 במועד הרלבנטי, על הידיים ובו נגרמה לה חבלה של ממש. לצד האמור, נתתי דעתי לאופי התקיפה (מכות וסטירה) ולחבלה שנגרמה למתלוננת (סימן כחול בזרוע) - שתיהן אינן במדרג חומרה גבוה.

15. בהתחשב במכלול הנתונים שהובאו לעיל, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות התיק דן נע בין מאסר על תנאי ובין מספר חודשי מאסר בודדים.

השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם

16. לזכות הנאשם עומדות הודאתו, העובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות ונסיבותיו האישיות, כפי שהן עולות מהתסקירים שהוגשו בעניינו. העובדה כי מאז האירוע מושא האישום חלפו למעלה מארבע שנים שבמהלכן הנאשם לא שב לבצע עבירות, עומדת אף היא לזכות הנאשם וכך גם נטילת חלקו בשירות המילואים במשך כ-240 ימים מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל".

נתתי דעתי גם לעמדת המתלוננת, שעדיין מביעה חשש מפני הנאשם, לצד העובדה כי מאז האירוע בני הזוג התגרשו ולא מתקיים ביניהם כל קשר.

עוד נתתי דעתי ליוזמה שנקט הנאשם כשפנה לקבלת טיפול ביוזמתו, עוד בטרם שירות המבחן נכנס לתמונה ולהתרשמות שירות המבחן, שלפיה הנאשם מחזיק בסל ערכים נורמטיבי, ופועל לשנות את דרכיו ולהסתייע בהליכי טיפול.

סוף דבר

בהתחשב במכלול השיקולים שפורטו לעיל, רואה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות פיזית כלפי בן משפחה.

ב. צו מבחן למשך 12 חודשים.

בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות צו המבחן ומזהירו כי אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן או יעבור חלילה עבירה נוספת, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור עליו עונש חלופי תחתיו.

ג. קנס בסך של 3,000 ₪.

הקנס ישולם לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, ב-10 תשלומים חודשיים רצופים ושווים, החל מיום 23.2.25, באחת הדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב טבת תשפ"ה, 22 ינואר 2025, בנוכחות הצדדים.